

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 575/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť mesta Banská Bystrica, Československej armády 1141/26, Banská Bystrica, zastúpeného Advokátskou kanceláriou GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Gereg, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 až 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 až 4 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 9/2016 z 22. februára 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta Banská Bystrica o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2017 doručená sťažnosť mesta Banská Bystrica, Československej armády 1141/26, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou GEREG

& MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Gereg, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 až 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 9/2016 z 22. februára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení žalobcu účastníkom konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 16/2011 vo veci náhrady škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a jeho nesprávnym postupom (na tom skutkovom základe, že vo vzťahu k sťažovateľovi bola vykonaná exekúcia odpísaním žalovanej sumy z jeho bankového účtu, avšak následne po intervencii dovolacieho súdu v exekučnom konaní bola exekúcia proti nemu vyhlásená za neprípustnú, pozn.). V označenom konaní okresný súd rozhodol rozsudkom (v poradí druhým, pozn.) zo 7. novembra 2012 tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 1 455 029,16 € podľa žalobného petitu.

Proti rozsudku okresného súdu zo 7. novembra 2012 podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 17 Co 2/2013 z 26. februára 2014 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil s výnimkou zmeny lehoty na plnenie a pripustil dovolanie proti tomuto rozsudku z dôvodu, že ide o rozhodnutie zásadného právneho významu.

Proti rozsudku krajského súdu z 26. februára 2014 žalovaná podala dovolanie, v ktorom sa domáhala, aby najvyšší súd dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu zmenil alebo ho zrušil a vrátil na ďalšie konanie s poukazom na nesprávne právne posúdenie veci a odňatie možnosti konať. Žalovaná namietala, že v predmetnej veci bola aplikovaná taká judikatúra, ktorá sa na ňu nevzťahuje. Najvyšší súd napadnutým uznesením predmetné rozsudky krajského súdu aj okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie vzhľadom na to, že dovolací súd identifikoval vadu konania podľa § 237 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vzhľadom

na odstrániteľný nedostatok podmienky konania (vada žaloby spočívajúca v nesprávnom označení žalovaného – „Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“, pozn.), ako aj vadu konania podľa § 237 písm. e) OSP (rozhodnutie aj o veci, ktorá sa právom aprobovateľným spôsobom nestala predmetom konania – nerozhodnutie o pripustení zmeny žaloby v časti úrokov z omeškania, pozn.). Dovolací súd tiež vytkol krajskému súdu nesprávne právne posúdenie (dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia ako plnenie povinnosti za iného, pozn.) vedúce až k pochybnostiam o dostatku skutkových zistení a aplikáciu na vec neaplikovateľnej judikatúry.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta najmä nesprávne právne posúdenie nevyhnutnosti uplatnenia vydania bezdôvodného obohatenia „cyperskou schránkovou firmou“, ktoré je vopred zjavne bezúspešné, ako predpoklad pre uplatňovanie nároku na náhradu škody od Slovenskej republiky. V sťažnosti sa uvádza:

„Sťažovateľ Mesto Banská Bystrica obdržalo dňa 29. 6. 2005 pod č. EX 198/02-1 príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a dňa 8. 7. 2005 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Pôvodný príkaz smeroval proti povinnému Investorský útvar Mesta Banská Bystrica, pričom na základe uznesenia č. 1 ER254/01-20 zo dňa 30. 1. 2002 bol poverený výkonom exekúcie súdny exekútor Peter Kohút. Na tomto mieste zdôrazňuje sťažovateľ, že nikdy nebol procesnou stranou - účastníkom konania v konaní, ktoré tvorilo vykonateľný titul pre exekútora. Sťažovateľ sa do exekučného konania dostal neskôr tak, že v danej veci exekútor ale aj súd bez dodržania uvedeného procesného postupu a bez vydania rozhodnutia súdu o zámene účastníka na strane povinného bez ďalšieho pokračovali ako s povinnou osobou s Mestom Banská Bystrica. Toho dôsledkom bolo, že konanie súdov vykazovalo vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. e) OSP a preto dovolací súd v inom konaní (5 Cdo 2/2007) rozhodnutie nižších stupňov súdov vo výroku, ktorým bolo zmenené uznesenie prvostupňového súdu (OS Banská Bystrica) z 12. 9. 2005 č. k. 1 Er 254/2001 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú zmenil tak, že návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a vec zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Teda v dovolacom konaní 5 Cdo 2/2007, kde sa rozhodovalo 30. 7. 2008, bolo jednoznačne vyslovené, že sťažovateľ sa stal nedôvodne povinným, účastníkom exekučného konania, pretože exekútor postupoval

nezákonne, čo mu odobril aj súd. Preto sa realizovala exekúcia s tým, že exekútor, ktorý ani nemal poverenie na vykonanie exekúcie pre oprávneného TIKKA INVESTMENTS LIMITED so sídlom Kyriakou Matsi 16, EAGLE HOUSE. 10 th floor. Agioi Omologites, P.C. 1082 Nicosia Cyprus v zastúpení Penta Group odoslal tejto spoločnosti nedôvodne exekvované finančné prostriedky, teda pochybením všeobecného súdu ako aj predchádzajúcim pochybením exekútora došlo k tomu, že zákonu nezodpovedajúci úkon spôsobil sťažovateľovi škodu veľkého rozsahu a nie spoločnosti TIKKA INVESTMENTS LIMITED so sídlom Kyriakou Matsi 16. EAGLE HOUSE, 10 th floor, Agioi Omologites, P. C. 1082 Nicosia Cyprus. Za porušenie práva na spravodlivý proces je potom nutné považovať tvrdenie dovolacieho súdu o tom, čo je uvedené v bode 25., 26. a 27. Uznesenia, že je potrebné najprv sa domáhať bezdôvodného obohatenia od toho, kto takéto obohatenie získal a kto je osobou od štátu odlišnou. Z uvedeného preto vyplýva, že ak by takémuto právnomu názoru bolo potrebné dať zadosť, tak potom by bolo potrebné podať žalobu na všeobecnom súde na Cypre v gréckom jazyku proti spoločnosti, ktorá nikdy nič nemala spoločné a ani nebola v právnom vzťahu so sťažovateľom, pretože sťažovateľ nebol nikdy účastníkom konania, ktorého výsledok bol právny titul exekútora pre výkon exekúcie. Do exekučného konania sa dostal sťažovateľ svojvoľným nezákonným postupom exekútora a súdu, v čom vidí sťažovateľ bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi následkom, ktorý nastal a pochybením štátu, ktorý prostredníctvom všeobecného súdu akceptoval nezákonný a svojvoľný postup exekútora. V bode 25. samotný dovolací súd v Uznesení 6 Cdo/9/2016 zo dňa 22. 2. 2017 pripúšťa, že aj keď preukázanie bezúspešnosti žaloby o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ďalšou zákonnou podmienkou vzniku štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci, tak to nešlo chápať doslovne, ale širšie. V tomto bode zhrnul dovolací súd dva rozdielne inštitúty a to nárok na náhradu škody a na vydanie z bezdôvodného obohatenia. Následne z toho vyvodil záver bez opory v zákone, že najprv je potrebné si uplatňovať bezdôvodné obohatenie (ktoré sťažovateľ nespôsobil, ale exekútor a všeobecný slovenský súd) a až potom od štátu uplatniť náhradu škody v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, za ktorú zodpovedá štát. Celý názor vyslovený v bode 26. Uznesenia je v rozpore s platným právom potiaľ, ak sa tvrdí, že ten, kto dostal nesprávnym rozhodnutím štátu nejaké plnenie, musí byť najprv žalovaným a od neho sa má vymáhať náhrada bezdôvodného obohatenia a až potom

bude zodpovedať štát. Na tomto mieste je preto potrebné vysloviť, že podľa zák. č. 514/2003 Z. z. takýto postup zákon nepozná. Preto vytvárať odchyľne od existujúcej alebo neexistujúcej právnej úpravy zodpovednosť iného nezodpovedá princípom spravodlivosti súdneho alebo akéhokoľvek iného konania, pričom ide o porušenie základného práva spočívajúceho v rovnosti zbraní. Zákon č. 514/2003 Z. z. za podmienku úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody proti štátu neustanovuje zánik možnosti dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia a spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi zodpovedá, aby štát uhradil žalobcovi ako osobe, ktorá sa stala povinným v exekúcii na základe nezákonného rozhodnutia súdu škodu, ktorá mu v priamej príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím vznikla. Pri takýchto právnych záveroch dovolacieho súdu potom vzniká ochrana všetkých offshore spoločností nachádzajúcich sa v daňových rajoch (napr. Britské panenské ostrovy, Panama, Belize, Seychely ako aj Cyprus), pretože je potrebné uplatňovať nároky v štátnom jazyku týchto krajín a na ich všeobecných súdoch, ktoré sú štandardne či už právnickej osobe alebo inej osobe - fyzickej a orgánom územnej samosprávy nedostupné, prípadne je im nemožné takto sa domáhať nárokov, ktoré spôsobil štát Slovenská republika - zast. Ministerstvom spravodlivosti SR konaním slovenských všeobecných súdov. Navyše tieto spoločnosti priamo, ako je v tomto prípade, nespôsobujú škodu, ale tí, ktorí umožnia peňažný tok realizovať tak, aby odišiel na neznáme účty týchto spoločností do daňových rajov. K otázke vysloveného právneho názoru o tom, že sťažovateľ nebol povinný plniť a exekútor konal spolu so súdom bez dodržania zákonného procesného postupu, sa jednoznačne vyjadril NS SR v dovolacom konaní 5 Cdo 2/2007, ktorý názor reálne neguje tvrdenia bodu 26. Uznesenia dovolacieho súdu 6 Cdo/9/2016. V bode 27. napadnutého Uznesenia NS SR je zhrnutá kritika nesprávnosti úvah odvolacieho súdu vyslovených v rozsudku 17 Co/2/2013 zo dňa 26. 2. 2014. Tu však jednoznačne súd konštatuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514 /2003 Z. z. má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v predchádzajúcom konaní. Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Sťažovateľ tvrdí ďalej, že

nie je obligatórne dané žiadnym právnym predpisom, aby poškodený najprv vymáhal svoju pohľadávku voči dlžníkovi resp. tomu, kto prijal neoprávnené obohatenie, v súdnom konaní a bol známy negatívny výsledok súdneho konania, t. j. že v danej veci táto skutočnosť nie je neprekročiteľnou podmienkou, aby existoval zamietajúci rozsudok súdu, u ktorého súdu bol nárok uplatnený. V danej veci je nepochybne zistiteľné, ak v prípade, že by zákon č. 517/2003 Z. z. takýto postup upravoval, tak žalobou na všeobecnom súde Cyperskej republiky v Nikózii sťažovateľ nemohol uspieť proti schránkovej obchodnej spoločnosti, aj by nebolo spravodlivé žiadať od sťažovateľa, aby viedol samostatný súdny spor proti TIKKA INVESTMENTS LIMITED so sídlom Kyriakou Matsi 16, EAGLE HOUSE, 10 th floor, Agioi Omologites, P.C. 1082 Nicosia Cyprus, keďže ani na všeobecnom súde na Slovensku tento subjekt nebol účastníkom konania v základnom konaní, ktoré tvorilo titul pre konanie exekútora. Bol by úspešný sťažovateľ v prípade podania žaloby na cyperskej pôde, ak by argumentoval tým, že pochybil slovenský súd a slovenský exekútor? Iný argument totiž pre uplatnenie neoprávneného obohatenia TIKKA INVESTMENTS LIMITED so sídlom Kyriakou Matsi 16, EAGLE HOUSE, 10 th floor, Agioi Omologites, P. C. 1082 Nicosia Cyprus niet. Nepochybne bolo konštatované v konaní 5 Cdo 2/2007 a 4 Cdo 232/2006, že vymáhanie pohľadávok proti Mestu Banská Bystrica je nezákonné. V dôsledku tejto nezákonnosti došlo k odpísaniu finančných prostriedkov z účtu sťažovateľa, ktorý márne brojil proti takémuto postupu, ktorý postup sa napravil až rozhodnutiami NS SR prvým zo dňa 30. 7. 2008 a 30. 9. 2008. To bolo v čase, kedy už viac ako tri roky boli peňažné prostriedky sťažovateľa na účte TIKKA INVESTMENTS LIMITED so sídlom Kyriakou Matsi 16, EAGLE HOUSE, 10 th floor, Agioi Omologites, P.C. 1082 Nicosia Cyprus, pretože až zásahom citovaných rozhodnutí NS SR sa začala situácia meniť a vznikol jednoznačný právny záver o nezákonnosti postupu exekútora a všeobecných slovenských súdov. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. § 6 ods. 1 ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V tejto veci preto v ďalšom súdy sú viazané rozhodnutím NS SR 5 Cdo 2/2007 z 30. 7. 2008. Ide o rozhodnutie súdu v'ahujúce sa na toto konkrétne rozhodnutie súdu. Zjednodušene povedané, žiadať, aby sťažovateľ najprv žaloval toho, na strane ktorého vzniklo neoprávnené obohatenie v daňovom raji v štátnom jazyku krajiny,

kde sa daňový raj nachádza, pretože tam má sídlo schránková obchodná spoločnosť a až keď sa nedá vymôcť neoprávnené obohatenie a až potom nastupuje zodpovednosť štátu, je v rozpore so základnými princípmi práva na spravodlivý proces, ako aj s princípmi rovnosti zbraní a to preto, že sa zodpovedný subjekt štát a ten, kto štát zastupuje, takto zašitiťuje ochranou priamej zodpovednosti, hoci pochybili vo veci sťažovateľa slovenské súdy a slovenský exekútor. Oprávnené nároky sťažovateľa sú zjavne nevyžiteľné od schránkovej firmy so sídlom v daňovom raji, ktorej charakter bol právnym zástupcom sťažovateľa preverovaný osobne v sídle spoločnosti na Cypre.“

Na základe citovanej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 až 4 listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a uloží povinnosť najvyššiemu súdu uhradiť mu trovy konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V nadväznosti na skutočnosť, že sťažovateľ namieta primárne porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť v súdnom konaní, ktoré ešte nie je právoplatne skončené, ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej zásadne nazerá na právo na súdnu ochranu ako na právo „výsledkové“, ktorému musí zodpovedať proces ako celok, pričom skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také pochybenie všeobecného súdu, ktoré už nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né ďalšou činnosťou všeobecného súdu, resp. využitím procesných prostriedkov poskytnutých účastníkom konania platným a účinným procesným kódexom (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedenej judikatúry, ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľove námietky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, by sa mohli stať predmetom meritórneho prieskumu ústavného súdu len v tom prípade, ak by vyvolávali u sťažovateľa konkrétne relevantné negatívne dôsledky

vzťahujúce sa na výsledok súdneho konania, ktoré by už nebolo možné korigovať ďalším procesným postupom prvostupňového súdu, ktorému bola vec napadnutým uznesením vrátená na ďalšie konanie, a prípadne ani v následných opravných konaniach.

Aplikujúc skôr uvedené právne názory na vec sťažovateľa, ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že sťažnosť bola podaná v procesnej situácii, keď najvyšší súd ako súd dovolací zrušil rozsudky súdov oboch nižších inštancií a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie v merite s poukazom na potrebu odstránenia vady žaloby a rozhodnutia o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Okresný súd teda bude pokračovať v konaní vo veci samej. Je nepochybné, že v takejto procesnej situácii má sťažovateľ k dispozícii všetky procesné oprávnenia účastníka konania (po účinnom odstránení vady žaloby, pozn.) pred okresným súdom, ktoré bude môcť uplatňovať v pokračujúcom konaní, a potenciálne tiež oprávnenie uplatňovať svoju opozitnú argumentáciu v opravných prostriedkoch, ktoré mu procesné právo v predmetnej právnej veci priznáva.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného

súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

Aplikujúc citovanú judikatúru na posudzovanú vec, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa domáha ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom predčasne, keďže v aktuálnom štádiu súdneho konania vedeného okresným súdom má k dispozícii účinné prostriedky na ochranu svojich práv. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní uplatňujúc zásadu *ratione temporis* odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018